„Iš tiesų, Allahas, dėl manęs, atleido mano bendruomenei klaidas, užmaršumą ir tai, ką jie buvo priversti daryti.“

Ibn Abbas (tebūnie Allahas juo patenkintas) perdavė, kad Pasiuntinys (ramybė ir Allaho palaima jam) sakė: „Iš tiesų, Allahas, dėl manęs, atleido mano bendruomenei klaidas, užmaršumą ir tai, ką jie buvo priversti daryti.“

[قال النووي: حديث حسن] [رواه ابن ماجه والبيهقي وغيرهما]

Pranašas pranešė, kad Allahas Savo tarnams atleido trims atvejais: Pirma – tai klaida, kai musulmonas ketindamas padaryti vieną veiksmą, netyčia padaro kitą. Antra – užmarštis, kai musulmonas ką nors žinojo, bet veikimo metu pamiršo. Jam dėl to nuodėmė neužrašoma. Trečia – prievarta, kai musulmoną priverčia daryti tai, ko jis nenori, ir jis negali išvengti prievartos. Tokiu atveju jam nepriskiriama nuodėmė ar atsakomybė. Svarbu pažymėti, kad šiame hadise kalbama apie žmogaus santykius su savo Viešpačiu, kai atliekamas draudžiamas veiksmas. Kalbant apie šariato įsakymo neatlikimą dėl užmaršties, tai neatleidžia nuo pareigybės, tai yra, jis privalo įvykdyti įsakymą, kai tik prisimena. Jei veiksmo rezultatas padaro žalą kitam žmogui, sužalotų teisės neanuliuojamos. Pavyzdžiui, jei vienas žmogus netyčia nužudo kitą, jis privalo sumokėti kompensaciją už netyčinę žmogžudystę (žuvusiojo giminėms). Arba jei jis netyčia sugadina svetimą automobilį – jis privalo atlyginti žalą automobilio savininkui.

http://www.sunnah.global/hadeeth/lt/show/4216